

מסורת הש"ס

[illegible]

רבינו גרשום

[illegible]

דמלי שרם לא אשכחן. [א] דבר דמי
 ואפי' בהמה [א] צעלת מוש שנאמר
 וגו' בשטח לא אשכחן: שפיר: ו
 ויבזי צמריה והטריף אותה וגו'
 ונגנון סוס וגמל וחמור: כשהוא אומר.
 המטה מאותה פרשה ואם בהמה
 מומין קצוהין ופדה וגו': צדקה
 ועובדין פרש צדורות (דף נ"ג):
 ומוציא רב הונא. לשמואל: עטות
 קדושת הגוף נינהו. דהן עמין
 ואין צריכין קדושת בלי: אלא
 קצטין ולבוש. שלא קדוש כלל וכלי
 פרת כי נעמלו קדוש דהם אלו
 קדושת הגוף נינהו אלא מכשירי
 קרנן הם אלא לאו משום ממחות
 נעמלות טורדין אלו נפדים והכי אע"ג
 ש' נעמלו ח' ועצים לאו בני קדוה
 שומאה נינהו אלא משום חיבה

קדושה כדכתיב והכשרו לרבות עשר
והי"ם כמשפיל להו"א וכן
מייפין לגזירה בקצותיו יתר דמיו
למחציתו. **נעולם איהו** כף **טהורים**
בעטלמא נפדון וכו'. כטהורים דמיו
היינו טעמא דלא מייפקי: **מסוס**
אש כשיתו. ואי הוו ה"א נהו פדיון
טהורין פריך וכל לחולין ומו ולא משכחי
וזבזבין מידי אחרינא לנורך העבודה:
המחיתים. בהמה ב"א טהור(ים): **אלא**
המזבח. שימרו לזכרי קרנות: **הזה**
לדור ביה. ממאי לזכרי ב"א (עופות)
והראוין למזבח: **בדוקין.** טיילא:
בדוקן. כל המנחות: **מזבח ממנה**
עוטא. שאילו טהור פדיון שהרי
האחרת טהרה כרבין עולה ויורד (וקרא
ה) מחטתו על חטתו כבבשה או
עשירה חבית כחב (סס) מחטתו
ממנה כחבית [סס] על חטתו (אורשטו
בפרק בתרא) ללכה כחב מחטתו
כבבשה דמשמע מקלת חטתו שאם
היה עשיר כשיטתא מקדש והפריש
ממנה לבבשה או עשירה והעני יציא
ממקלת דמו תוריס או מנחה והשאר
חולין ולהכי כחב (סס) גבי עשירית
האופה על חטתו דמשמע יוסף
שאם היה עני והפריש עשירית האופה
העשירי פדנה ויוסף עני למחש
יצא כבשה או עשירה: **לריב שמעון.**
דאמר לקמן [ע"ב] כל האסור בהנאה אינו
עומא טומאת אורכלין: **הערה.**
וכל הקן יאסורי הגאה יניהו:
וסור

אין גפדין איכא דאמרי ״א״ר א
שמאין גפדין טהורין אין גפדין
אמרה תורה מחטאתו על

[illegible]

למלא נפדין: עמאח ממס.

דמכלי שרת לא אשכחן דמיפריק ובעל מום
היכא איקרי טמא דתניא ^א ו^ב ואם כל בהמה
טמאה ^א אשר לא יקריבו ממנה קרבן לה'
"בבעלי מומין שנפדין הכתוב מדבר אתה
אומר בבעלי מומין שנפדו ואינו אלא
בבהמה טמאה ממש כשהוא אומר ^א ואם
בבהמה הטמאה ופרה בערך הרי בהמה
טמאה אמורה הא מה אני מקיים ואם כל
בהמה טמאה בבעלי מומין שנפדו הכתוב
מדבר יכול יפרו על מום עובר ת"ל אשר לא
יקריבו ממנה קרבן לה' מי שאינה קריבה לה'
כל עיקר יצתה זו שאינה קריבה היום וקריבה
למחר מותיב רב הונא רב מנחם ^א העופות
והעצים והלבוש וכלי שרת ^א שנמטאין אין
להן פדיון שלא נאמר פדיון אלא בבהמה
בשלמא עופות קדושת הגוף נינהו ולא נאמר
אלא בבהמה אלא עצים ולבוש וכלי שרת
ליפרקו אלא לאו משום ^א דטהורין בעלמא
אין נפדין והני נמי ואע"ג דנמטאון כטהורים
דמו ^א דעצים ולבוש ^א לאו בני אשווי אוכלא
נינהו אלא חיבת הקודש משוה להו אוכלא
מיתכשרי לבונה נמי כמה דלא קידשה בכלי
שרת לא מיתכשרה כלי שרת נמי הואיל
וואית להו טהרה במקוה לא לעולם אימא לך
טהורין בעלמא נפדין והני משום דלא שכיחי
הוא בשלמא לבונה וכלי שרת לא שכיחי
אלא עצים מישכח שכיחי עצים נמי כיון
^א דאמר מר כל עץ שנמצא בו תולעת פסול
לנבי מוזב היולכ לא שכיחי אמר רב פפא
אי שמיעא ליה לשמואל הא ^א דתניא
ימתפסין תמימים לבדק הבית אין פדיון אותן
אלא למזבח שכל הראוי למזבח אינו יוצא
מידי מוזב לעולם ^א ואע"ג דקדושת דמים
נינהו אין נפדין הואיל וטהורים הם הוה הדר
ביה ולא היא שמיעא ליה ולא הדר ביה לאו
נמי התם כיון דלא שכיחי לא מיפרק הכא
אמר רב דשכיחי מומין דפסלי בבהמה דאפי'
ברוקן שבעני נמי פסלי היולכ לא שכיחי
רב כהנא אמר טמאין נפדין טהורין אין
נפדין וכן א"ר אושעיא טמאין נפדין טהורין
עצמי אפי' טהורין נפדין רבי אלעזר אומר יכול
חזק מעשירות האיפה של מנחת חומא שהרי
טמאתו אמר רבי אושעיא שמעתי פיגל
טומאת אוכלין ^א דתנן הערלה וכלא הכרם
ושור

[illegible]

ק. שנים עשר מנחות קא.

אע"פ דנטמאן בטהורים דמו, מדלח קאמך טוהרים ניהו משמע
דמקבלי טומאה אלף ללח חשיב טומאה וזמיה דצ"כ ע"ס
הפסולין (בז"ח דף נ"ד). אמרין וואלמך מר ויהשך לרבות ע"ס
ולבונה הכח בנמי עסקין כגון שקדשו כלי וצ"כ דלח"ל דרבה
מסיק הכי אצ"י נמי לא פליג צהא
ו"ל דהתם מדאורייתא והכח מדרבנן
והכח נמי הא קאמך ע"ס כמה דל"ק
משפ"י לכו לגזוין דלח יתחשברי משמע
דלח מקבלי טומאה מדאורייתא
וקדושת כלי דהתם היינו שיפוי גזירין
דהלך וצוקנטרס פ"י התם דמייך
צנצנים שחתה שחתתם פ"י ד שרת
מעל המוצא ע"ס מחמת ולפיכך י"ל
דהשכר של שיפוי גזירין דהלך דרבנן
ולא יתכן שפוטס זה דרבנמסת מחד
(דף כ"ח:) משמע שיהי חותה נמי
המאכלות הפנימיות וגם אין לפרש
דמייך אליבא דרבי בהקומך רבה

עין משפט
נר מצוה

א [מיי] פ"א מהלכות איסורי
מזבח ה' י ופ"ה מהל' ערשין
הלכה יא':
ג ב מיי פ"ו מהל' איסורי
מזבח ה"ד:
ד ג מיי פ"ה מהל' ערשין
וחרמין ה"ה:
ה ד ה מיי פ"ו מהל' איסורי
מזבח ה"ה:

תורה אור השלם

1. וְאִם כָּל בְּהֶמְהָ טִמְאָה
אֲשֶׁר לֹא יִקְרְבוּ מִמֶּנָּה
קֶרֶבֶן לַיהוָה וְהַעֲמִיד אֶת
הַבְּהֵמָה לִפְנֵי הַכֹּהֵן:
וַיִּקְרָא כֹּזֵי יָא
2. וְאִם בְּבִהֶמָה הַטִּמְאָה
וּפָדָהּ בְּעֶרְכָּךְ וַיִּסַּף חֲמִשָּׁתוֹ
עָלָיו וְאִם לֹא יִגָּאֵל וְנִמְכַּר
בְּעֶרְכָּךְ: וַיִּקְרָא כֹּזֵי כֹז

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואם כל
בהמה טמאה:

לעזי רש"י

טייל"א. קרום על העין
הפוגע בראייה.

שיטה מקובצת

(א) טמאה וגר בבעלי מומין
(ב) והשאר נמחק: (ג) תיבת
שנטמאו נמחק: (ד) משום
דבטהורין: (ה) מתיבות דעצים
ולבונה עד משוה להו אוכלא
נמחק: (ו) מתיבות ואע"ג
דקדושת דמים כו' עד
דטהורים הם נמחק:
(ז) דאמרי. ר' אושעיא אמר:

[illegible]

(א) ואי הוּוּ מסיפּי לְהוּ לְחוּרין
 תּוּר לֹא: (ב) בְּהַמָּה תִּמְיָמָה:
 (ג) דַּמְרָא עוֹשֶׁת וּמִנְחָתָה:
 (ד) בְּתֵרָא דְכִרְיִיתוֹת:
 (ה) הַעֲרֵלָה וְכוּ' וְכֵל:
 (ו) וְכִיּוֹן דְּקִדְרֹרֻם: עֵינֵי תוֹסִי
 קִדְרִישֵׁן דִּף נָה עֵ"א דִּינָה אֵין
 מוֹעֵל אַחֵר מוֹעֵל: